

Elin püüdis musta südametunnistust maha raputada. Ta ei saa ju sinna midagi parata, et on Oliverisse armunud? Tema seda ei otsustanud. See lihtsalt tabas teda. Oliver sai Elinile otsekui kinnismõtteks. Ta mõtles selle peale, mida Oliver mõtleb, ja vestles poisiga oma kujutlustes. Ta puudutas asju, mida Oliver oli käes hoidnud: salli, pastakat. Kohvikruusi, millest Oliver oli joonud, surus Elin oma huultele nagu suudluse.

Oliver nägi vapustavalt hea välja, tal olid tumedad lокkis juuksed, erksinised silmad ning jalgpalluri keha. Poiss tegi neli korda nädalas trenni ja sellele lisaks käis võistlustel. Aga tema naljasoon ja imeline naeratus olid need, mis Elini südame võitsid.

Kui kamp täna bussiga Djupvikenisse tuli, et Isaki suvilas koos jaanipäeva pidada, ei hellitanud Elin mingeid lootusi. Kuid Oliver sosistas talle sõidu ajal kõrva, et tuleb öösel tema juurde. Algul arvas Elin, et küllap kuulis ta valesti, ent poisi pilgud ütlesid midagi muud. Ta teadis, et Elin on perekonna suvilas üksi, kui teised ööseks peopaika jäävad. Elini vanemad pidasid jaanipäeva linnas ning Elin nautis seda, et saab ükskord ometi suvilas omaette olla ja hommikul kaua magada.

Teised peavad ju vara üles tõusma. Seda oli Elin just kõikide kuuldes valjusti Feliciale öelnud. Võib-olla oli ta alateadlikult tahtnud Oliverile teada anda, et võimalus on olemas. Võib-olla oli nii. Teistele ütles Oliver, et läheb viimase bussiga koju ega jää ööseks Isaki juurde nagu ülejäänud kamp. Kummaline oli see, et Oliveri näost polnud näha, et ta valetab. Mitte üks raas.

Elin seisatas ja raputas terava kivi kinga seest välja. Ta oleks pidanud Isaki suvilasse teiste juurde tagasi minema. Isak Merinder oli kogu gümnaasiumi aja olnud nende klassijuhataja, ja kuigi ta oli neist rohkem kui poole vanem, oli

temast saanud nende sõber, peaaegu nagu kamba liige. Elin keeras ringi ja hakkas suvila poole minema. Ta südame-tunnistus tegi juba hullult vaeva, ehkki midagi ei olnud juhtunud, veel mitte. Kõik oli keeruline, kohutav ja raske ja imeline. Ta tahtis tugev olla, ei tahtnud Feliciat alt vedada. Kuid nõiduse, armastuse maagia jõud oli alahinnatud. Ta igatses seda, et saaks Oliveri puudutada, kui poiss talle säherduse pilguga otsa vaatas. Kui Oliveri käsi tema kätt puudutas ja poisi nägu naeratuses särava löi, taibates, mida Elin tunneb, kui kätt ära ei tõmba.

Elin ohkas sügavalt ja vaatas merd. Päikeseloojang oli nii pööraselt ilus ja ilu tegi haiget, sest suurendas tema igatsust. Kui ta ainult saaks üheainsa minuti Oliveri embuses olla, kuulda temalt üheainsa lembesõna, võiks ta paljajalu mööda tulipunast päikeseteed üle mere kõndida.

Kõik muljed muutusid justkui tugevamaks. Kraavikaldal punasid moonid. Ussikeeled olid sinisest sinisemad, mõni muteerunud eksemplar oli valge. Need olid erandid nagu ta isegi. Veider olevus.

Elin oli Isaki suvilast peolt lahkunud, et üksi olla ja olukorra üle järele mõelda. Arvutinohikud Leonard ja Simon olid olnud tüütumad kui tavaliselt ning nõõganud teda selle pärast, et ta läheb õppima Bostonisse Hult International Business Schooli ja on ära vähemalt poolteist aastat. Ta ei olnud mingit stipendiumi saanud. Tema isa maksis Elini elamise ja õppemaksu vanaemalt saadud pärandusest kinni. Sest tema tütar peab edukas olema ja peeneks inimeseks saama. Isa ise valmistub järgmiste valimiste järel ministriks saama, kui nad valijad oma poolele saavad. Kõik keerles selle ümber. Teistele kambaliikmetele oli pinnuks silmas, et Elin välismaale õppima läheb. Simon oli saanud suveks tunnitööd isikliku abistajana, täpselt nagu ka Felicia ja Leonard. Felicia ema oli selle korraldanud.

Oliver jääb täiendavale õppetööle, kuna oli jalgpalli õpingutest ettepoole seadnud. Nii et Elin oli teistsugune. Tema helge tulevik oli üksikasjadeni planeeritud. Ja nüüd ei olnud ta kindel, kas tahab Oliveri juurest ära minna. Kõik sõltub tänaõisest salakohtumisest.

Kas Oliver kavatseb tõepoolest tulla või läheb viimase bussiga koju, nagu ta teistele ütles? Oliveri pere sõidab järgmisel päeval Prantsusmaale. Nad lähevad hommikul vara ja Oliveri ema läheb peast segi, kui Oliver sõidu maha magab. Ema arvates ei pea Oliver perekonda kunagi tähtsaks, alati ikka jalgpalli ja sõpru. Just sel nädalal olevat neil võimalus elada Provence'is ühes majas ning Oliveri ema näis arvavat, et kogu universum sõltub sellest, et Oliver kaasa tuleb. Kuigi on jaanilaupäev, peab Oliver varakult kodus olema, et hommikul vara mitte lennukist maha jääda. Oliveri ema läks muidu ka kergesti endast välja. Ta oli meditsiiniõde ja töötas intensiivraviosakonnas. Kas meditsiiniõed ei peaks olema rahulikud ja turvatunnet sisendavad inimesed, kes teiste eest hoolitsevad ja neid lohutavad? Oliveri ema ei olnud mingilgi moel tüüpiline, ei emana ega tervishoiutöötajana. Ta oli hinges kuri isegi siis, kui naeratas. Elin tunnetas seda kogu kehaga.

Jalutuskäigu ajal oli Elin korjanud lilli, mida jaaniõöl korjama peab. Kellukaid, karikakraid, punast ristikut, värv-madarat, rukkililli, moone ja sinakaslillat roomavat taime, mille nime ta ei teadnud. Korjanud vaikides seitset sorti lilli, kuigi Leonard oli tema üle ka siis naernud, kui nad bussis sellest rääkisid. Ta ise oli öelnud, et kavatseb seitset sorti antidepressante padja alla pista ja näha unes järgmist psühholoogi, ja Elin oli selle vana tolmunud nalja peale suure suuga haigutanud, ehkki kahtlustas, et Leonardi sõnades on terake tõtt. Leonard oli terve viimase gümnaasiumiaasta olnud vaikne, pärast seda, kui tema ema just jaanipäeva paiku suri, ja ometi

oli ta aidanud Elinil nii inglise kui ka saksa keele kursusehinded kätte saada. Leonardil oli keelte peale andi, ta oli arvutitegenius, kuid sotsiaalses elus täiesti abitu ja lootusetu.

Peaaegu kohale jõudnud, otsustas Elin enne teiste juurde peole tagasiminekut astuda läbi perekonna suvilast, mis asus Isaki omast ainult natuke maad eemal, ja lilled padja alla panna. Perekonna suvila oli vanaisa pärandus, seal oli neli magamistuba ja kaminaga elutuba, välikemps, kus sai kolmekesi reas istuda, ja puukuur. Pool kuulus Elini emale ja teine pool Felicia emale. Õed olid suve nädalate kaupa ära jaganud, et mitte üksteisele närvidele käia, kuigi maja oli piisavalt suur, et nad kõik sinna ära mahuksid. Ema Viktoria ja tädi Rosita olid tohutult erinevad. Ema oli peaaegu pedantne ning tahtis vabal ajal rahus olla. Elin tundis ennast kodus enamasti hoolikalt valvatuna, niihästi ema kui ka isa olid kõiges nii korralikud. Rosita oli otsene vastand. Tema meelest võis koristamise kenasti homse päeva või järgmise nädala peale lükata, kuni ema suvila üle võtab ja tema järelt koristab.

Djupvikeni restoranist möödudes nägi Elin tädi Rositat terrassil, kus too koos ühe sõbrannaga hilist õhtueinet söi. Elin lehvitas, aga nad ei näinud teda. Tädi Rosita oli arst. Nad elasid Feliciaga kahekesi sellest ajast saadik, kui Rosita mees mandrile kolis ja seal uue pere lõi – nad käisid siis üheksandas klassis. Felicia elas seda väga rängalt üle, keeldus oma isale ja aastase vahega saabunud uuele õele ja vennale tere ütlemast. Felicia ja Elin olid lõputute jalutuskäikude ajal tema isa reetmist arutanud ja mõelnud, missugune karistus peaks teda tabama. Miski polnud küllalt jube. Ja nüüd oli Elin valmis Feliciat petma. Ta teadis seda südamepõhjas. Ta ei suuda Oliverile vastu seista, kui poiss teda tahab.

Läbilõikav vile äratas Elini mõtetest. Ta tundis ennast teolt tabatuna ja peitis lillekimbu selja taha.

„Ah siin sa siis oledki!” Isak tuli joostes mööda kruusateed tema poole. Isak oli arvuti- ja ajalooõpetaja ning vabal ajal Oliveri jalgpallitreener. Elin ei suutnud meenutada, kas ta on meest kunagi näinud kandmas mingeid muid riideid peale dresside. Täna, suisa jaanilaupäeva õhtul, oli tal seljas valge T-särk ja jalas mustad lühikesed püksid. Tundides kandis ta tavaliselt dressipükse, T-särki ja pintsakut. Tema lihaselised käsivarred olid tätoveeritud ja juuksed suveks lühikeseks püगतud. Higi tema näol läikis päikese viimastes kiirtes punaselt. See viis Elini mõtted paljude Gotlandi kirikute naiivsete seinamaalingute punastele saba ja sarvedega kuraditele. Mõte pani ta tahtmatult muigama.

„Elin, kõik otsivad sind!”

„Ma ju ütlesin, et lähen jalutama.”

„Ja kes see õnnelik on?” naeris Isak kummardudes ja kimpu nähes. „Või on need lilled äkki mulle selle eest, et ma nii laheda peo korraldasin?”

„Lahedama kui see, mille sa *halloween*’i ajal Võllamäel korraldasid,” sõnas Elin ja andis lillekimbu Isakile.

„Aitäh. Kurb, et sa selle jutuks võtsid. Tunnistan, et pakkusin seal natuke üle,” lausus mees ja naeris, näidates tugevate hammaste ühtlast rida.

„Pakkusid natuke üle. Sa hirmutasid mu poolsurnuks. Ma arvasin, et sa raiusid tõesti inimesel pea maha ja kirves on tõelise verega koos.”

„Sedasorti kirvest kutsutakse timukakirveks. See oli ajaloo-tund ja sul on see meeles. Sel juhul täitis mu tund oma eesmärgi. Tänapäeval pole kerge õpetaja olla, kui pead tähelepanu pärast teie mobiilidega võistleva. Elin, ütle mulle, mis sul minu Võllamäe-tunnist kõige rohkem meeles on.” Isak keeras ringi ja hakkas Elini kõrval suvila poole astuma. Ta vaatas tüdrukule põnevil pilguga otsa ja ootas vastust.

„Et sul oli timukakostüüm seljas ja sa rääkisid välja-kaevamistest. Ütlesid, et kaevati välja kaks kirstu, kuigi seal ei olnud matmispaik, vaid koht, kus inimesi hukati. Kirstudes olid kahe mehe säilmed, neil oli mõõgaga pea maha löödud. Arvatavasti olid nad kõrgest soost. Vaesed tapeti kirvega või poodi üles. Ühel oli käsi maha raiutud, küllap oli ta midagi varastanud. Võib-olla ei saadud neid surnuaeda pühitsetud mulda matta, kuna nad olid kurjategijad.”

„Hästi, hästi, mis sul veel meeles on?”

„Ma sain juba ajaloohinde kätte,” tuletas Elin pisut närviliselt meelde ja jätkas siis: „Sa ütlesid, et seda kohta kutsuti Kaarnakaljuks, sest kui poodud võllas kõdunesid, võis merelt näha kaarnaparve. Laibad pidid seal rippuma nii kaua, kuni skeleti osad maha kukkusid. See oli hoiatus, et Visby karistab halastamatult ja julmalt neid, kes kuriteo toime panevad. Kehaosad torgati teivaste otsa ja pandi hirmutamiseks välja. Ehkki nõidadesse suhtuti saarel paremini kui mandril, kus neid vahel tuleriidal elusalt põletati.”

„Halastav oli neil kõigepealt pea maha lüüa,” lausus Isak allasurutud muigega.

Elin püüdis pidada sammu Isakiga, kellel oli jooksuringi lõpus hoog sees. Jõudnud lähemale Isaki suvilale, mis asus kaluriküllast ja väikesest sadamast põhja pool, kuulsid nad laulu. Felicia esitas enda loodud laule. Ta mängis hästi kitarril. Selle oli ta täiesti omal käel ära õppinud ja muusikaõpetaja sõnutsi oli tema hääl maailmaklassist. Felicia elu eesmärk oli saada lauljaks ja laulukirjutajaks. Ta oli mitu oma lugu YouTube'i üles pannud ja võistlustele saatnud. Felicia oli ise veendunud, et ühel päeval lööb ta läbi. Nüüd jäi ta vait. Ja vaikus sünnitas järgmise laulu. See polnud tema enda loodud. See oli Dolly Partoni „Jolene”. Elinil olid sõnad peas – laul rääkis naisest, kes võtab kellegi teise

mehe – ja need panid ta südame kloppima. Kas Felicia aimab, mis tulemas on?

Sõbrad olid kogunenud Isaki suurele verandale, pilgud pööratud puutrepist üles astuvale Elinile. Elin tundis, kuidas põskedel hõõgus vihale ajav puna, mis valgus kaelale. Puls tuikas kõrvus ning suu muutus täiesti kuivaks. Ta on reetur, kes varsti oma parimat sõpra petab. Leonard ja Simon pöörasid pilgu peagi tagasi mobiilile. Felicia istus taburetil, kitarr süles. Tal oli seljas lühike vormitu suurelilleline tuunika. Felicial oli tõepoolest oma stiil ja Elin oli alati kadestanud seda, kui vähe paistab nõbu hoolivat sellest, mida teised arvavad.

Oliver seisis Felicia kõrval, käsi tüdruku õlal. Ta vaatas Elinile otsa, pilgutatas peaaegu märkamatu silma ja osutas peaga Elini suvila poole, enne oli ta sosistanud, et nad kohtuvad täna öösel seal. Kas Oliver ainult õrritab teda? Varsti selgub. Ja Elinil hakkasid liblikad kõhus lendlema, põsed hõõgusid ning kadusid kõik mõtted sellest, kui meeletult vihaseks ja kurvaks Felicia saab.

2

JAANIÖÖ VARJUD MUUTUSID sügavamaks, kuid päris pime-daks ei läinudki. Aeg-ajalt heitis kuu pilvede vahelt merele ja Isak Merinderi suvila lähedal kasvavatele tuulest räsitud mändidele kahvatukollast kuma. Avatud aknast hoovas sisse soolase mere ja adru lõhna.

Elin seisis ristluid kangeks võtvalt madala kraanikausi juures, pesi leiges vees rasvaseid taldrikuid ning soovis, et aeg kiiremini läheks. Nad olid grillinud ja kõik lubasid aidata

pärast sööki koristada. Aga kui aeg käes, oli raske teisi pehmeks rääkida. Majas sees vett ei olnud, seda tuli õues kaevust ämbrisse pumbata ja siis gaasipliidil soojaks teha. Pärast Elini kolmandat kutset pani Felicia kitarri vastutahtsi käest ning tuli appi taldrikuid kuivatama.

„Mis sinuga tegelikult lahti on? Sa oled terve õhtu veidi hajevil olnud.” Felicia võttis Elinil ümbert kinni, keeras ta enda poole ja vaatas talle otsa.

Elin püüdis pilku mitte ära pöörata, ehkki tundis, et kõik on talle näkku kirjutatud. „Ei midagi. Ma olen lihtsalt jube väsinud. Kui nõud pestud saan, lähen suvilasse.” Ta laskis käed külgedele rippu, näitamaks päriselt, kui väsinud ta on. Ent hinges tundis ta ainult kipitavat pinevust. Oliver oli just kambale head aega öelnud, kohusetundlikult Feliciat suudelnud ja bussi peale läinud. Nende meelest. Elin julges midagi muud loota.

„Aga oled sa siis tõepoolest täitsa üks seal suvilas? Kas poleks mõnusam meie juurde jääda?” küsis Felicia Elini lahti laskmata.

Elin hakkas nihelema. „Ma olen tõesti oodanud, et maja on natuke aega ainult minu päralt ja ma saan välja magada. Ja teie tõusete ju hommikul nii vara üles,” vastas ta kiiresti ja nii veenvalt, kui oskas. Kokku oli lepitud, et Felicia magab koos kambaga Isaki suvilas. Seda siis, kui Felicia ikka veel oli uskunud, et ka Oliver jääb ööseks, aga igatahes oli Isak lubanud ööbijad hommikul vara linna viia. Felicia peab kell seitse tööl olema ning tal on vahetustega töö, nii et keset päeva on tal mõni tund vaba. Teised lähevad ka kaasa, sest nad ei saa sinna jääda, kui Isaki elukaaslane pärast öist vahetust koju tuleb ja rahus magada tahab. Ning Elini vanemad olid rangelt keelanud poisse nende majja tuua, nad ei tahtnud mingit segadust.

Ent Felicia ei pööranud temalt pilku. Kollakasrohelistel iirised vaatasid Elinile uurivalt silma. „Nojah, aga ma ei saa sellel õhkmadratsil magada ... Kas ma ei võiks sinuga koos suvilasse tulla?”

Elin mõtles paaniliselt. Kui Felicia kaasa tuleb ja Oliver välja ilmub, oleks kõik rikutud, ja seda ilma, et tegelikult midagi juhtunudki oleks. „Ei, täna öösel mitte. Mul on tõesti vaja magada. Ilmselt on vist kõige parem, kui teeme lihtsalt nii, nagu kokku leppisime.”

Felicia võttis Elini näo pihkude vahele. „Oled sa minu peale pahane? Miks sa lihtsalt jalutama läksid ega küsinud, kas ma tahan kaasa tulla?”

„Mul oli vaja natuke aega üksi olla ja mõelda. Selle Bostoni kooli asja peale,” luiskas Elin. „Ma ei tea, mida ma tahan. Mu isa on nii palju raha mängu pannud. Piletid on kinni pandud ja neid ära muuta ei saa. Õppemaks on kolme semestri eest ette ära makstud. Ma ei saa nüüd taganeda, aga tunne ei ole hea. Ma olen vist närvis. Hakkam elama ühe perekonna juures. Mis siis, kui ma neile ei meeldi või nad tahavad, et ma kogu aeg nende virisevaid lapsukesi hoiaksin?” Elinit ennastki hämmastas, et ta nii hästi valetada oskab. Sõnad lihtsalt tulid.

Felicia naeris helisevalt ja meloodiliselt ning tema mustaks võõbatud silmad löid õrritavalt särama. „Ära nüüd hädalda. Kõik armastavad sind ja sa hakkad neile meeldima. Ainuke probleem on see, et sa oled nii kaua minust eemal. Kui ma tööga piisavalt raha kokku saan, tulen sulle külla. Sa võid mind majja sisse smugeldada ja ma magan sinu voodis, nii et nad ei pane tähelegi, et neil veel üks majuline on. Eks?”

„Olgu.” Elin kallistas oma parimat sõbrannat ja tundis ennast võltsina. Ta oleks äärepealt, nii äärepealt nutma puhkenud. Ta oli joonud paar õlut, aga mitte nii palju, et

kontrolli kaotada. Ometi olid pisarad platsis ja nutt nagu klomp kurgus. Ta võiks ikka veel meelt muuta ja koos sõpradega siia jääda. Siis ei juhtuks midagi keelatud. Aga võib-olla kahetseks ta siis terve ülejäänud elu seda, mida ei juhtunud. Nii ta praegu tundis. Saatusest määratud. Ilmselt suurim otsus, mida ta kunagi langetab.

Häälekas Simon tuikus kööki ja ajas samal hetkel veeämbri ümber. Ta polnud kaugeltki kaine, aga oli rõõmus. See oli tema normaalne olek. Inimene muutub purjuspäi selleks, kes ta on, tavatses Elini ema öelda, ja see on kindlasti tõsi. Simon muutub rõõmsaks, Leonard vaiksemaks ja kinnisemaks. Felicia tahab ainult laulda ja Elin ise on lihtsalt väsinud. Ämber, mille otsa Simon koperdas, oli peaaegu täis ning laudpõrandalt tuli igavene hulk vett ära kuivatada. Simon seisis abitult, nõudepesulapp käes, ja püüdis selgusele jõuda, mida sellega peale hakata. Elin tõttas õue, tõi majanurga juurest kahe kõvera männi vahele tõmmatud nõõrilt paar saunalina ning aitas Simonil kuivatada. Kuid Felicia ainult naeris. Simon oli lihtsalt natuke liiga purjus ja natuke liiga kogukas, et kitsas köögis abiks olla, ning kui ta tasakaalu kaotas ja istukile potsatas, naeris ta ise ka.

„Ühte asja pean ma ütleva, enne kui sa Bostonisse lähed,” ütles Simon äkki tõsiselt. „Sa oled lausa imeline, Elin. Kõige ilusam Elin, keda ma oma elus näen.” Näis, et Simon on seda ütlemist kaua harjutanud. Ta kortsutas kulmu ja paistis veel sõnu otsivat.

„Aitäh, see oli ilusasti öeldud,” vastas Elin ja ulatas poisile käe, et teda uuesti jalule aidata, ning oleks peaaegu talle sülle kukkunud.

„Kui sinu meelest on pime ja sa ei taha üksinda suvilasse minna, võin ma sind saatma tulla,” sõnas Simon ja vaatas talle lahkete pruunide silmadega otsa.

„Aitäh, Simon. Pole vaja. Sinna on nii vähe maad ja ma oskaksin ka kinnisilmi minna.” Elin läks õue ja riputas lapid ja rätikud pesunöörile. Isak oli oma magamistoa ukse kinni pannud. Leonard magas juba diivanil, seega tuli Elinil enne pimedusse astumist hüvasti jätta ainult Felicia ja Simoniga. Pilvkate oli tihenenud ja õhus oli tunda, et hakkab vist vihma sadama.

Suur kergendus oli uks selja taga kinni tõmmata ja lasta ööl ennast alla neelata. Elin oli häbematult rõõmus. Ta oli tuleproovi läbi teinud ja Feliciast niimoodi mööda saanud, et too ei taibanud, mis tulemas on. Paistis, et keegi teinegi polnud midagi aru saanud. Elin oli närvis ja õnnelik, samal ajal tegi südametunnistus hullumoodi vaeva.

Paljude naabersuvilate akendes oli tuli ja lubjakivikillustik peegeldas valgust nagu Hansu ja Grete muinasjutus. Tuli lihtsalt mööda teed astuda. Tal polnud vaja isegi taskulampi põlema panna.

Elin oli Oliverile öelnud, kus välisukse võti on. See oli välikempsus, mida kunagi lukku ei pandud, uksepiidal. Elin seisatas, võttis taskupeegli ja pani huulte pisut läiget. Südame alt läks soojaks, kui ta mõtles päeva väikestele kallihinnalistele hetkedele, mil Oliver talle armastuse killukesi üles oli näidanud. Kui ta oma lillepärja valmis sai ja pähe pani, sosistas poiss, et ta on ilus. Oliver oli mitu korda tema kätt riivanud. Nagu kogemata tema selga silitanud.

Elin vaatas taskupeeglisse ja püüdis näha iseennast Oliveri pilguga. Ta oli pärja ära võtnud. Oma paksud heledad lокkis juuksed oli ta kõrgesse hobusesabasse sättinud ning ema pärlkõrvarõngad laenanud. Ta jäi nähtuga rahule, ilmselt pole ta kunagi ilusam olnud. Kui Oliver nüüd suvilas ei ole, kui ta kõigest hoolimata bussiga linna läks, hakkab ta kindlasti nutma. Sest siis on Oliver teda ainult narrinud. Mis siis, kui

nii ongi, et poiss teeb tema tunnete kulul nalja lihtsalt sellepärast, et saab? Et Elin lasi tal seda teha.

Nüüd aimas ta valge pitskardina taga liikumist ja siis vastu ukseklaasi surutud harali sõrmedega peopesa. Ta katsus linki. Uks ei olnud lukus. Oliver on siin. Põksuva südamega astus Elin sisse ja oli sekund hiljem Oliveri embuses. Poiss kattis ta näo suudlustega, millel oli suitsu ja alkoholi maitse. Elini kleidi alla pugevad käed olid jääkülmad.

„Ma olen sinu järele hull!” Oliver suudles ta kaela ja tõmbas tal siis kleidi üle pea. Tõmblukk jäi juustesse kinni. Oliver aitas ta sellest ropsuga vabaks. Mitte hellalt ja hoolitsevalt. Juuksetutt tuli kaasa. See oli nii valus, et pisarad tulid silma, ja hetkeks ärkas Elin joovastusest ning vaatas olukorda kainelt.

„Me vist ei peaks. Sa käid ju Feliciaga.”

„Ma teen lõpu. Elin, ma olen sinu järele hull.” Oliver suudles teda jälle. Suudlus oli jõuline ja Elinil hakkas pea ihast ringi käima, kui võbinad üsani jõudsid. Oliver võttis tal ümbert kinni, päästis tema rinnahoidja vilunult lahti ja laskis põrandale kukkuda. Kas poiss arvab nüüd, et tema rinnad on liiga väikesed? Võrdleb ta neid Felicia omadega, millel on D-korv? Elin pani käed kaitsvalt risti rinnale, kuid Oliver võttis need õrnalt ära.

„Elin, sa oled nii ilus. Nii kuramuse seksikas.” Ta võttis Elinil käest kinni ja juhtis teda vanemate kaheinimesevoodi poole.

„Mitte siin. Minu toas. Saad ju aru küll, et oleks jube nõme seda nende voodis teha.”

„Olgu pealegi.” Oliver naeris ja silitas vaba käega tema kikkis rindu.

„Lähme minu tuppa.” Elin aitas poisil T-särgi seljast ja püksid jalast. Oliver kiirustas asjade käiku tagant ja pidi just aluspüksid alla tõmbama. „Oota natuke, veel mitte.” Elin libistas käe aeglaselt üle riide ja tundis poisi kõva niisket ootust.

„Mis nüüd? Kuhu sa lähed?”

„Oota, küll näed. Ära tuld põlema pane.” Elin keeras välisukse lukku ning tõi elutoast kandiku teeküünaldega, pani need põlema ja naasis magamistuppa nagu Lucia. Kandiku öökapile pannud, turgatas talle pähe, et neid võidakse valgustatud toas näha. Peaaegu nagu kinoekraanil, kui keegi peaks väljas pimedas seisma. Ta keeras ringi ja tõmbas ruloo alla. Võib-olla oli see ettekujutus, kuid oma meelest nägi ta puukuuri taga mingit varju. Seejärel tundis ta Oliveri käsi, kui too teda selja tagant embas ja kaelale suudles, ning mõte ähmastus, lahustus ja kadus.

3

KEELATU OLI PALJU erutavam kui lubatu. Ikka ja jälle viis Oliver ta hämmastava kergusega ekstaasini. Nüüd istus poiss alasti voodil ja suitsetas. Pläru oli pimedas üksnes aimatav hõõguv täpik. Elin surus näo vastu Oliveri higist rinda, kuulas uniselt poisi rahulikke hingetõmbeid.

Oliveri hääli oli tuhm ja kähe. „Sa pead oma vanematele ütleva, et ei lähe Bostonisse, et sa mõtlesid ümber. Sa lubasid.”

„Ma lubasin piinamisel,” kostis Elin äkitselt itsitades ja raputas pead, kui Oliver talle pläru ulatas, et ta saaks mahvi tõmmata.

„Tee seda kohe. Saada neile sõnum ja ütle, et sa ei lähe. Mina teen Feliciaga lõpu. Sina saadad oma vanematele sõnumi. Niisugune on kokkulepe.” Oliver kirjutas kujuteldava pliiatsiga õhku.

„Olgu siis.” Elin küünitus mobiili võtma ja tippis:

Ma mõtlesin ümber. Ma ei lähe Bostonisse.

Ta näitas sõnumit Oliverile, enne kui saatmisnupp vajutas. Kindel see, et vanemad ei loe seda ega hakka enne riidlema, kui homme hommikupoolikul ärkavad, ja siis läheb muidugi põrgu lahti. Ema tabab hüsteeriahoog ja isa saab maruvihaseks. Vastumeelsus pani Elini üle kere judisema. Aga veel natuke aega on ta armsama embuses. Kumbki neist ei tea, mis edasi saab. Kas see öö on oma hinda väärt? Elin ei söandanud isegi endale vastata.

Oliver kustutas koni ära ja võttis hõbeketi kaelast. Keti otsas oli kaheksakandiline nimeplaat. Seal oli ehiskonksudega tähtedega kirjas *Oliver*.

„Ma tahan, et sa seda kannaksid,” sõnas poiss. „See on nagu omamoodi kihlus. Sa kannad seda seni, kuni surm meid lahutab.” Vaikselt ja keskendunult kinnitas ta keti Elini kaela ümber, vaatas talle tõsiselt otsa ja suudles teda. „Nüüd oleme sinuga paar, Elin. Oleme meie.”

Elin oleks pidanud vastu vaidlema, kuid ei suutnud. Enne oli Oliveri ketti kandnud Felicia. Millal tal seda enam ei olnud? Elin ei mäletanud täpselt, aga see pidi olema alles hiljuti. Metall oli naha vastas külm, ehkki oli äsja olnud vastu Oliveri rinda. Elin silitas nimetissõrmega üle poisi nime tähtede ja naeratas talle vastu.

Ruloo serva alt piilus sisse kuuvalgus ja neid haaras taas iha. Kogu häbelikkus oli kadunud. Miski polnud keelatud. Kõik oli mängult ja samas ülimalt tõsine ning Oliver tohutult leidlik. Või oli seda Felicia? Kas poiss kordab neid seksimänge, mida nad Feliciaga mängisid? Elin tõrjus küsimused eemale ja andus taas, enne kui nad tihedalt ühtepõimununa uinusid.

Elin ei teadnud, kui kaua ta maganud oli, enne kui Oliver ennast tema embusest vabastas. Keha oli naudingust

küllastunud ning õhk jahe ja meeldiv. Vanaema raske punane tekk tekitas turvaliselt mõnusa tunde ning ta hõljus läbi õnne ja iha unelmate. Siis tõmbus taevas tumedaks ja järsku seisis ta Võllamäel. See oli film, mida Isak oli neile ajalootunnis näidanud. Äkitselt oli Elin osa sellest. Ta ei olnud enam alasti ja armastatud. Riided olid võõrad ja vanaaegsed ning ta kandis juukseid varjavat rätikut. Tema ees seisid poolringis käratsev rahvahulk, näitas näpuga ja raputas rusikaid. Ta ei saanud nende jutust aru, sest keel oli arhailine, kuid mõtet ei saanud valesti mõista. Nad ütlesid, et ta peab surema. Alles siis tundis ta, et käed on kinni seotud, ja nägi lähememas timukat, kirves käes. Vahe tera läikis täiskuu paistel. Tema pearätik lükati kõrvale, nii et kael jäi paljaks, ja alles siis haaras teda paanika.

„ELIN, ÄRKA ÜLES!”

Tugevad sõrmed haarasid tema käsivartest kinni ja raputasid ta ärkvele. Ta vaatas oma isa liikumatusse näkku, raevust tumedatesse silmadesse. Isa nägu oli nagu kipsmask, niisuguseid olid nad teinud kunstitunnis näo järgi vormitud ribadest, mis kõvaks tõmbusid. Isa võttis prillid eest ja puhastas neid liiga lühikese särgi sabasse, mis oli osaliselt püksist välja tulnud. Silus oma niigi siledaid küljelt lahku kammitud juukseid. Seda automaatset liigutust tegi ta tihti, kui oli ärritatud ja vajus aega, et mõelda, mida peaks ütleva.

„Mis teie siin teete? Kus Oliver on?” kogeles Elin.

Ema astus magamistuppa. Tema paksud punased lokiid juuksed olid sassis. Nahk oli hallikas ning ta püüdis midagi öelda, kuid sõnad olid arusaamatud. Elin märkas tema pikal heledal seelikul tumepunast plekki, taipamata, mida näeb. Ja ometi oli tunne, nagu oleks temas miski katki läinud.